

TẬP 6

HỒI 61

Phong Vũ¹

N

êm đen tối mịt, nhìn không thấy trăng sao, bầu trời đêm không một chút ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm quỳ tại cửa động, dễ thường cũng đã sáu thời thần. Các đệ tử trong môn phái hần đa số đều đã say giấc rồi, ngay cả ánh sáng rõ ràng cuối cùng là một đồng lửa trong sơn động Đại Trúc Phong cũng không thiết tha cháy nữa, từ từ tắt đi.

Trong sơn động, Điền Bất Dịch dường như nói một câu gì đó, Điền Linh Nhi hầu như cũng cùng lúc kêu to lên: "Cha!"

Không một tiếng động, không một lời nào tiếp nối, Trương Tiểu Phàm không biết đã phát sanh chuyện gì rồi, chỉ không lâu lắm, Tống Đại Nhân đi ra.

Trương Tiểu Phàm ngược đầu lên, nhìn thấy đại sư huynh. Tống Đại Nhân trên mặt đầy vẻ bất nhẫn nhưng rốt cuộc cũng bầm bụng nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ nói đệ quỳ ở chỗ này làm cho người phiền lòng, bảo đệ muốn quỳ thì quỳ ở chỗ xa một chút."

Trương Tiểu Phàm chùng lòng xuống, song trên mặt lại chợt cảm thấy lạnh, lạnh lẽo rét buốt. Mưa bắt đầu rơi trong đêm tối đen kịt này.

Hắn không đáp lấy một câu, cứ lặng yên mà từ từ đứng dậy, đi về phía xa xa, ở nơi bìa rừng rậm, quỳ xuống bên dưới rặng cổ thụ.

Tống Đại Nhân nhìn về hướng hắn hơn nửa buổi, nhìn thấy thân ảnh của tiểu sư đệ ở trong mưa khói ban đêm, từ từ mờ đi, nhẹ thở một hơi dài, lắc đầu rồi đi trở vào.

"Oành đùng" một âm thanh lớn vang dội, từ góc trời truyền lại tiếng sấm âm ỉ, lần chớp trắng ngoằn ngoèo lóe qua trên không, bầu trời đêm như thể bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ. Trong giây lát sau, những hạt mưa lớn như những viên đá nhỏ đồng loạt rơi xuống, đập lên trên nham thạch, tạo nên tiếng bồm bộp. Một chút sau, mưa lớn như trút nước, giàn giụa đổ xuống.

¹ Mưa Gió

Trời đất trong một cái chớp mắt, bao phủ trong màn mưa mờ mịt,

Trương Tiểu Phàm toàn thân ướt sũng chỉ trong một khắc, áo quần dán chặt vào thân, rét buốt không thể tả. Hắn ngược đầu nhìn về phía trước, vốn trong đêm tối đen tuyền, lại thêm mưa lớn, căn bản từ trước đã không trông rõ được tình cảnh trong sơn động.

Ở trong trời đất, dường như chỉ có mỗi một người, ở nơi ấy, chịu khổ.

Hắn cúi đầu xuống, cả chút cử động cũng không.

Cơn mưa lớn đó, lại tựa như là trời cao cũng trừng phạt mình hắn, cứ trút mãi không ngừng, thế mưa không một chút bớt đi, sét chớp sấm động, ở trên đầu hắn rầm rú liên tục!

Nước mưa theo mái tóc ướt nhẹp của hắn chảy xuống, thuận theo mặt hắn trôi xuống, Trương Tiểu Phàm hầu như đã mở mắt không lên rồi, chỉ là sau lúc ấy, ở trong thời khắc mưa gió không người ấy, hắn lại chợt nhìn thấy, ở trước mặt hắn, xuất hiện một bóng người, một đôi chân, đã bước tới đứng trước mặt hắn.

Hắn cố sức ngược đầu lên, một lần sét xẹt qua trời, tiếng sấm lớn rầm rĩ, nhờ chút ánh sáng đó, hắn nhìn rõ một người con gái đẹp lạnh lùng, đứng ở trước thân mình hắn.

Trương Tiểu Phàm hoàn toàn ngây dại hắn ra.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân trên dưới đầm nước, ánh chớp lóe lên rồi tắt, thân hình nàng cũng biến thành một cái bóng lơ mờ trong bóng tối. Chỉ là Trương Tiểu Phàm lại cảm nhận rất rõ ràng, bản thân nàng đang ở phía trước.

Ở trong đêm mưa gió bão bùng, thân hình ôn nhu ấy, ở trước mặt hắn nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mưa càng tuôn gấp, gió thêm lồng lộng!

Sâu thẳm nơi rừng cây, tưởng như có yêu ma gào thét, rền rĩ vang vọng.

Một bàn tay mát lạnh, run rẩy nhẹ nhàng, vuốt qua mái tóc của Trương Tiểu Phàm, một âm thanh dường như mộng mị, ở trong đêm mưa gió này, thổ thển rằng: "Đừng sợ, sẽ qua nhanh thôi!"

"..."

"Ta ở tại nơi đây bồi tiếp người!"

"..."

"Ầm ừ" Tiếng sấm hình như chấn vỡ cả trời đêm, chấn nát cả tâm phách. Sét chớp dữ dội, trong mưa gió gầm rú, trong lúc những giọt nước mưa lạnh buốt hết như yêu ma nhảy múa cuồng loạn, gương mặt rất mực ôn nhu đó, một đôi mắt ấm dịu ấy, thân hình tuyệt đẹp như trong giấc mộng mơ, ngồi ở cạnh bên mình.

Nàng dầm mình trong mưa gió, nhỏ giọng tự nói, đối cùng Trương Tiểu Phàm, lại tưởng như là đối với lòng mình, nhỏ nhẹ, thì thầm: "Người cứu ta, che chở ta, không tiếc đến tính mạng mình, ta cũng đối với người y hệt vậy. Khổ sở trong lòng người, trời biết ta biết, ta không thể nào chia sẻ cùng người, thế thì chịu khổ cùng người vậy. Hy vọng có một ngày, người có thể cùng người yêu trong lòng, vui vui vẻ vẻ cùng nhau..."

Lời nói càng lúc càng nhỏ dần rồi từ từ tan mất. Mưa gió thêm dữ dội, thân hình yếu mềm đó, như cọng cỏ bị thương trong gió, đung đưa không ngớt.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hoảng hốt, như mơ lại như ảo.

Sắc đêm đen tuyền, bầu trời lặng câm!

Mưa gió hoành hành đã lâu, mới vừa dịu lại, Trương Tiểu Phàm toàn thân lạnh lẽo, hàn khí xâm nhập nội thể, chân cẳng đã sớm tê cóng, biết rằng sau vụ này, nhất định sẽ bệnh nặng một trận, chỉ là bất cứ giá nào, hắn cũng không chịu đứng dậy đi trú mưa.

Ở trong màn giá rét ấy, lại thấy từ cánh tay phải, truyền đi một hơi ấm áp như có như không, từ từ chuyển đi trong cơ thể hắn, trừ đi không ít hàn khí, tựa hồ như phát ra từ pháp bảo Huyền Hỏa Giám ở trên tay phải hắn.

Trương Tiểu Phàm bỗng lại nghĩ tới người con gái vừa rồi hết như quỷ mị, trong lúc hoảng hốt thấy như là Lục Tuyệt Kỳ, nhưng lúc ấy nhìn coi, lại không rõ bóng người ở đâu, cũng không biết là đi rồi, hay chưa từng xuất hiện qua.

Nghĩ đến đó, miệng hắn nở một nụ cười khổ, hắt hắt đầu, nước mưa vẩy tứ tung. Ở trong lúc ấy, rõ rõ ràng ràng nghe một giọng nói: "Tiểu tử ngốc!"

Trương Tiểu Phàm giật mình, liền quay đầu lại, một tiếng "Lục sư tỷ" gần như tiện miệng phát ra. Song chỉ thấy từ rừng rậm sâu thẳm, một người con gái thông thả bước ra, trong tay cầm một cái dù che gió che mưa, nhõn nhõn cười nhìn hắn, hắn muôn vạn lần không tưởng nổi là lại gặp người này ở đây - ma giáo thiếu nữ Bích Dao.

Ở trong màn đêm lúc ấy, mưa so với lúc nãy đã bớt đi một chút, thế nhưng vẫn còn khá lớn, ở xa một chút không nhìn rõ ràng. Trương Tiểu Phàm lại tưởng mình hoa mắt, không ngờ khi định thần nhìn lại, quả thật là Bích Dao, đang cười tươi tấn bước lại, trên mặt mang theo một nụ cười.

Chỉ thấy nàng vẫn mặc bộ đồ màu xanh biếc, trong tay cầm cây dù vải dầu màu xanh. Chỉ là mưa to gió lớn, rồi áo xiêm bay phấp phới cũng đã bị thấm ướt nhiều chỗ. Nàng đến gần hơn, thì càng thấy rõ những chỗ bị ướt nước, mềm mại dán vào da thịt nàng, như ẩn như hiện.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cúi đầu xuống, không nhìn nàng nữa.

Bích Dao hơi run, ở trước mặt hấn ngồi xuống, nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới, cười nhẹ một tiếng, nói: "Người thật kỳ lạ khác ngược với người thường, mưa lớn thế này, một mực muốn quỳ ở đây, trừ phi đây cũng là pháp môn tu hành của Thanh Vân Môn các người?"

Trương Tiểu Phàm bực mình trừng mắt nhìn nàng, lại chỉ thấy gương mặt Bích Dao nở nụ cười ở trong đêm tối, không ngờ lại dịu dàng ấm áp như nước, không dần được đực hấn người ra.

"Ầm, ùng" Tiếng sấm rầm rầm, từ mây đen nơi góc trời truyền lại. Gần như trước đây một khắc, một lần sét cực lớn xẹt ngang như rạch bầu trời đêm làm hai mảnh, chớp lên một cái, vừa mới biến mất. Theo sau sấm sét là mưa rưa rưa đầy trời, xem chừng lại lớn trở lại.

Bích Dao cau mày lại, nhân tiện nhìn về phía trước. Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên phát giác, những hạt mưa vốn đập vào thân thể hấn gây đau đớn, đột nhiên giảm đi ít nhiều, cả người giống như là đang bị đè nặng bỗng nhiên được giải thoát một lượt, cảm thấy nhẹ nhàng.

Hấn ngược đầu nhìn, là do Bích Dao đưa dù qua một nửa, che nước mưa cho hấn. Nhưng cơn mưa ấy quá lớn, Bích Dao che chở cho Trương Tiểu Phàm, tự mình không khỏi có chỗ sơ hở, trong chớp mắt nửa thân mình đã ướt đẫm nước.

Trương Tiểu Phàm thấy trong lòng ấm áp, nhin không được nên lấy tay đẩy cây dù trở lại, nói nhỏ: "Cô vừa trải qua một cơn bệnh nặng ở Tích Huyết Động, cẩn thận coi chừng lạnh đó."

Bích Dao tựa hồ như run lên, ngó nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nàng nhìn một cách lạ lùng, lấy làm kỳ hỏi: "Gì thế hả?"

Bích Dao chum miệng cười, thần sắc tựa như vui vẻ vô cùng, nói: "Nguyên lai tên tiểu tử người đây, cũng biết quan tâm đến thân ta sao?"

Trương Tiểu Phàm trên mặt ửng hồng, có điều may mắn là trong đêm mưa gió thế này, rất khó mà nhìn thấy, liền phàn nàn rằng: "Tôi đây chỉ sợ cô đợi sau này mắc bệnh, lại kiếm đến tôi thôi."

Bích Dao nhích qua gần bên hắn một chút, đương thời liền cùng hắn ngồi sát nhau chung một chỗ, hơi khác là Trương Tiểu Phàm đang quỳ, còn Bích Dao thì ngồi kê bên. Cũng trong lúc ấy Bích Dao lại đưa dù qua bên hắn, chắn ở phía trên hai người, che chở gió mưa.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy trong gió mưa, bên cạnh hắn lại có chút dịu dàng ấm áp, chút hương thơm thoang thoảng, ngấm ngấm truyền lại, nhin không được liền nhìn sang bên cạnh, nào ngờ Bích Dao lại cũng đang nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời cùng rung lên. Qua một hồi, Trương Tiểu Phàm dời ánh mắt đi trước tiên, chỉ là không biết vì sao, trong lòng của hắn, lại bắt đầu dao động dữ dội.

Ngay cả Bích Dao mà lúc nào cũng luôn miệng nói năng, lúc ấy cũng yên lặng hẳn đi, im ắng ngồi bên cạnh Trương Tiểu Phàm, bầu bạn cùng hắn, chỉ là nàng không để ý đến hắn, im lìm cầm dù đưa qua người Trương Tiểu Phàm một chút, vì hắn mà che chắn gió mưa.

"Ah!" Trương Tiểu Phàm ở trong lúc trầm lặng đầy rối loạn trong lòng, thành linh chợt nghĩ đến một việc, không nhin nổi bèn la lên một tiếng thất thanh, liền vội qua đầu nhìn Bích Dao, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng, nói gấp: "Cô, cô làm sao mà có thể đến đây vậy?"

Bích Dao ngược lại không lấy làm lạ trước phản ứng của hắn, chỉ nhẹ nhàng cười, âm thanh xa xôi, ở trong tiếng mưa gió đầy khắp đất trời, nhìn theo hắn ảm đạm nói: "Ta đến đây là để gặp người á!"

Trương Tiểu Phàm hạ thấp giọng xuống, nhưng vẻ lo âu trong âm thanh lộ đầy qua lời lẽ, nói: "Chung quanh chỗ này đều là người trong chính đạo, không cần kể đến các vị tiên bối của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, ngay cả Thanh Vân Môn tôi đây tùy tiện kêu ra một vị trưởng lão, cô sẽ chết không có đất chôn. Cô còn không mau chạy đi?"

Bích Dao lại dường như không động dậy gì, chỉ là cười cười nhìn thần sắc lo lắng của Trương Tiểu Phàm, bỗng thở dài, nói: "Tên tiểu tử thói người, xem ra cũng lại còn mấy phần lương tâm!"

Trương Tiểu Phàm nhất thời câm lặng, không nói nên lời.

Chỉ nghe được lời nói lo rầu của Bích Dao: "Người không phải là ở bên chính đạo sao? Người không phải là chính tà bất lưỡng lập sao? Sao lại còn chưa kêu người bắt ta?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng lo âu, nghe lời ấy của nàng, lại như là những lẽ phải thông thường, trong lòng chấn động, mồ hôi lạnh ra đầy mình. Hắn ở trong mắt người ngoài tuy rằng không giống như Lâm Kinh Vũ cùng sư tỷ Điền Linh Nhi có tư chất hơn

người, tuyệt đỉnh thông minh, nhưng cũng không hoàn toàn ngu ngốc, chỉ có điều là trong những năm ở tại Đại Trúc Phong, không có một ai coi trọng hắn, khiến cho hắn có chút tự ti mặc cảm.

Lúc này nghe những lời chốc giện chốc vui của Bích Dao, Trương Tiểu Phàm liền phản ứng qua, cảnh huống của bản thân hắn lúc ấy, quả thật vô cùng không ổn. Không nói tới bản thân mang tội bị sư phụ trách phạt, ngay như lúc này mà bị đồng môn phát hiện, tự nhiên cùng một thiếu nữ ma giáo gần nhau ở chung một chỗ, chỉ sợ là có miệng cùng người cũng không giải thích cho rõ được.

Nghĩ đến hậu quả đó, trong đầu Trương Tiểu Phàm "Oong" lên một tiếng vang, bất luận thế nào cũng không thể suy nghĩ tiếp nữa. Trong lòng rối rùi, chỉ muốn mở miệng kêu gọi đồng môn, đầu ngơ ánh mắt nhìn một cái, thấy vai Bích Dao đang dựa vào thân mình, mà giờ đây mưa to gió lớn, nàng lại cầm phần lớn chiếc ô đại khái che ở trên đầu mình, bản thân nàng thì nửa bên người đều bị ướt hết.

Xiêm áo đó, dán chặt vào trên da thịt nàng, phản chiếu ở trong mắt nàng. Ngay cả ở trên khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, cũng có những giọt nước mưa, đọng lại thành hạt, từ từ chảy xuống.

Tiếng kêu hô ấy, Trương Tiểu Phàm không làm sao mà kêu lên được.

"Cô, cô cần chi phải khổ thế này?" Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ: "Tôi cũng đoán rằng cha cô nhất định là một đại nhân vật, thiết nghĩ thường ngày cô là một đại tiểu thư được đối xử tôn kính, hà tất lại vì một tên Thanh Vân đệ tử nho nhỏ tôi đây mà mạo hiểm, đến chỗ này chịu khổ?"

Gió mưa réo rít, đất trời héo hắt, trong đêm mưa mênh mông, dường như cả thế gian đều chỉ còn lại một chỗ này, chỉ có mỗi hai người họ mà thôi.

Bích Dao hình như cảm thấy hơi lạnh, nàng tựa sát về phía Trương Tiểu Phàm một chút, động tác thân thiết này lại quen thuộc quá, giống như hôm đó ở trong Tích Huyết Động, hai người bọn họ trong tình cảnh sống bên đầu.

Tiếng nói của nàng, giờ đây cũng mang theo mấy phần phiêu hốt: "Không phải đâu, ta nào có chịu khổ. Người không biết được, cái khổ chân chính ở trên đời, đều là do lòng người..."

Tiếng nói của nàng thấp dần đi, đến đoạn cuối thì nhỏ đến không thể nghe lọt, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, nàng yên yên lặng lặng tựa đầu vào trên vai mình.

Tiếng gió, tiếng mưa, gào rú đi qua, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy, trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ có một làn u hương ở bên mình, trong gió mưa lạnh lạnh này, lại chân thật đến dường nào đang ràng rịt lấy hắn.

Sáng sớm, mây tan mặt trời mọc, mưa tạnh gió ngừng.

Điền Bất Dịch một mình bước ra khỏi sơn động, xa xa chỉ thấy tên tiểu đồ đệ của mình không ngờ vẫn còn quỳ ở nơi bìa rừng đằng xa, một chút động đậy cũng không.

Lão cau mày lại, đi qua. Đi đến gần bên, Trương Tiểu Phàm nghe được âm thanh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy là sư phụ Điền Bất Dịch, miệng nhấp nháy hai lượt, thấp giọng kêu một câu: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch thấy hắn toàn thân y phục đều thấm ướt, mái tóc trên đầu không ngừng có nước mưa nhỏ xuống, sắc mặt nhìn tái mét, rõ ràng là cơn mưa to tầm tã đêm qua, hắn đã chịu khổ không ít.

Nghĩ đến đó, lão không kiềm được cau mày, lúc này lại nghe bên trong dãy sơn động đằng sau lưng, thấp thoáng tiếng người truyền lại, thiết nghĩ là đệ tử các môn các phái bắt đầu dậy. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cất bước nhắm hướng trong rừng đi tới, đi qua khỏi người Trương Tiểu Phàm một chút, lãnh đạm nói: "Người theo ta!"

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp lời, sẵn muốn đứng lên, ai ngờ đứng lên được phân nửa thì ngừng lại, bỗng chân căng mềm nhũn, lại ngã xuống, chỉ thấy hai chân tê cóng đau đớn không thôi, nghĩ cho cùng là do quỳ suốt cả đêm qua mà ra.

Điền Bất Dịch đi phía trước, thân hình dừng lại, nhìn xem tựa hồ như do dự một chút, nhưng rốt cuộc cũng không quay đầu lại, vẫn thẳng một mực tiến về phía trước.

Trương Tiểu Phàm cắn răng, dùng tay xoa bóp hai đùi luôn luôn. Được cái là hắn ngày thường không phải là người lớn lên trong nhung lụa, lúc nhỏ ở Đại Trúc Phong chật trúc rèn luyện thân thể nay đã có hồi đáp, không lâu sau, khí huyết quả nhiên thông suốt, có thể lên đường.

Trương Tiểu Phàm đứng lên, nhìn về phía trước, thấy hình bóng của Điền Bất Dịch đã sớm khuất trong rừng cây, lập tức chạy bon bon theo. Không lâu lắm, lúc các đệ tử chánh phái ra khỏi động, không thể nhìn thấy hình bóng hai người bọn họ.

Trong khu rừng trên Lưu Ba Sơn, khắp nơi đều là cổ thụ che khuất trời, cây to cỡ một người ôm cùng khắp, cho đến to cỡ hai ba người ôm, không ngờ cũng có ở đây. Có lẽ là do nơi đây hoang vắng, không có người ở.

Trương Tiểu Phàm đi theo sau Điền Bất Dịch, thong thả bước trong rừng. Ánh sáng ban mai chiếu xuống từ phía trên tàng cây, vung vãi trên các lùm cây.

Ở trong rừng sau cơn mưa đó, tựa hồ như mọi vật đều được gột rửa sạch sẽ, khắp mọi nơi đều phủ một màu xanh ngắt. Chợt có một bông hoa nhỏ không tên, nở ở nơi tịch mịch không người, phát ra một mùi hương thanh nhã nhàn nhạt.

Điền Bất Dịch đi ở phía trước, một mực trầm lặng không nói. Vóc người béo lùn của lão so với Trương Tiểu Phàm giờ đây thì hẳn cao lão hơn nửa cái đầu, song trong mắt Trương Tiểu Phàm, hình bóng con người đó, lại hết như một sơn thần cao lớn. Huống hồ chi, lúc này trong lòng hắn, sự việc của Bích Dao cũng như một hòn núi nhỏ đan đề lên hắn, khuấy nhiễu tâm ý hắn, không biết làm sao mới ổn?

Ở trong lòng đầy phiền loạn của Trương Tiểu Phàm, đương nghĩ có nên nói với sư phụ về chuyện của Bích Dao hay không, Điền Bất Dịch chợt ngừng bước, xoay mình lại. Trương Tiểu Phàm giật mình, cũng ngừng bước.

Chỉ thấy đây chính là nơi sâu thẳm ở trong rừng, bốn bề vắng vẻ không người, cổ thụ um tùm, trừ tiếng chim hót thấp thoáng truyền lại từ xa, tuyệt không còn âm thanh nào khác.

Điền Bất Dịch nhìn hắn dò xét từ trên xuống dưới một lượt, mặt lạnh tanh nói: "Người ngâm trong mưa cả đêm qua, trong mình không có sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đệ tử có tội phải chịu, không quan hệ gì."

Điền Bất Dịch hừ một cái, nói: "Người trên miệng nói lời hờ hợt, trong lòng chắc đang giận ta phải không?"

Trương Tiểu Phàm la lớn một tiếng, trên mặt vốn tái xanh lại càng tái thêm một phần, nói gấp: "Sư phụ, con, con tuyệt không có một chút ý tưởng đó, đấy là đều do con có tội phải chịu, tuyệt không dám trách sư phụ."

Điền Bất Dịch trông qua tên đệ tử nhỏ ở trước mặt mà lão bỏ mặc bao năm nay, thấy trên mặt hắn biểu hiện đầy vẻ lo lắng qua lời nói, góc miệng nhếch động, thở dài một hơi, thần sắc trên mặt cũng ôn hòa một ít.

"Được rồi! Hiện giờ tứ phía không người, người có lời gì muốn nói cùng ta chăng?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng căng thẳng, sửng sốt vì tưởng sư phụ đã biết chuyện về Bích Dao. Như nay quan hệ giữa Trương Tiểu Phàm và Bích Dao vô cùng vi diệu, tới qua khi Bích Dao đến, hắn chỉ sợ là đã bị các sư môn trưởng bối biết được, lẽ nào..."

Trong lúc hấn hàm hồ loạn nghĩ, Điền Bất Dịch lại có chỗ nôn nóng, thấy hấn một mực đều không lời, nói: "Ta hỏi người, hôm qua vì sao người lại đột nhiên đối với đại sư huynh người như vậy?"

Trương Tiểu Phàm rung người, hiểu ra sư phụ thực tế không chỉ về vụ Bích Dao, liền thấy nhẹ nhõm.

Nhưng liền theo đó thì há miệng mà không nói ra lời, hấn tóm lại không thể nói là vì nhìn thấy Điền Linh Nhi cùng Tề Hạo ở chung một chỗ, mà mất đi lý trí? Huống chi, ngay cả bản thân hấn cũng không nói rõ được, một luồng sát khí kỳ dị kiềm chế lấy tình cảm bản thân trong lúc ấy, rốt cuộc là gì?

Điền Bất Dịch đợi cả nửa ngày, thấy Trương Tiểu Phàm ấp úng mà vẫn không nói nên lời, chợt cười lạnh một tiếng, nói: "Người có phải là vì thấy Linh Nhi cùng Tề Hạo ở cùng chung một nơi, do đó sinh lòng bất mãn?"

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn biến sắc, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng "Oong", cả người ngã ra tại chỗ.

Chuyện hấn đơn phương luyện mẫn Điền Linh Nhi, vốn là điều bí mật tuyệt đối của hấn, chưa hề nói qua cho ai biết cả, nào ngờ giờ đây bỗng bị vị sư phụ mà hấn kính sợ nhất hững hờ nói ra, nghiêm túc mà nói có thể so với sấm sét chấn động trời đất đêm qua cũng muốn chấn động hồn phách.

Trong nhất thời, hấn hầu như không thể cử động, ngay cả khí lực để phủ nhận cũng không có, chỉ là nhìn lấy Điền Bất Dịch, há hốc mồm, cả một chữ cũng chẳng nói nên lời.

- o O o -